

Arrest

nr. 208 679 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X en X
handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van
X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 januari 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. STOROJENKO *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeksters dienen beroep in tegen de beslissingen “weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de E.U.” van 19 december 2017 genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van het (oude) artikel 57/6/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat als volgt bepaalde:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De in het eerste lid bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“§3

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Een verzoek tot internationale bescherming van een persoon die reeds als vluchteling werd erkend in een andere Europese lidstaat, wordt niet in overweging genomen, thans niet-ontvankelijk verklaard, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. In de bestreden beslissingen wordt op duidelijke en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeksters persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Polen verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Polen.

3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeksters het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

3.2. Verzoeksters voeren aan dat de COI Focus “Asiel in Polen”, die van 2014 dateert, niet meer actueel is en brengen mediaberichten aan waaruit een stijging van geweld blijkt ten aanzien van minderheidsgroepen en vooral ten aanzien van moslims. Verzoeksters geven evenwel in het verzoekschrift zelf aan dat dit fenomeen ook al vroeger aanwezig was en beschreven wordt in de COI Focus. De door verzoeksters bijgebrachte informatie ligt dan ook in dezelfde lijn als de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert. De geraadpleegde bronnen, zoals in de bibliografie en de lijst van geraadpleegde bronnen opgesomd staan in de COI Focus “Asiel in Polen” van 25 september 2014, geven aan dat de veiligheidssituatie van personen die internationale bescherming genieten in Polen in het algemeen goed is. Globaal genomen staat de maatschappij ontvankelijk tegenover asielzoekers en erkende vluchtelingen al doen er zich incidenten van xenofobie en discriminatie voor. Deze zijn echter beperkt in aantal en niet systematisch. Het bewustzijn bij de ordediensten en de procureur inzake racistisch geïnspireerde haatmisdrijven kan volgens bronnen verbeterd worden, maar de Poolse autoriteiten leveren hiertoe inspanningen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat er zich de laatste jaren nieuwe incidenten hebben voorgedaan in Polen, op zich niet aantoon dat de feitelijke vaststellingen in deze COI Focus niet langer actueel of correct zouden zijn. Een selectieve lezing van deze COI Focus vermag dit evenmin te doen. De berichtgevingen omtrent een pushback-beleid ten aanzien van Tsjetsjeense vluchtelingen is te dezen overigens niet dienstig vermits verzoeksters reeds erkend zijn als vluchteling in Polen, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoeksters gebruik kunnen maken.

Waar verzoeksters zich de vraag stellen of het terugkrijgen van hun verblijfsvergunning wel zo vlot zal verlopen zoals de commissaris-generaal meent, wijst de Raad er op dat het onderscheid tussen de zogenaamde vluchtelingen- dan wel subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitels anderzijds weerklank vindt in het vigerende EU-acquis, waar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze Richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn, is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd. De Raad stelt vast dat verzoeksters nalaten om dwingende argumenten, concrete gegevens of verifieerbare elementen aan te reiken waaruit zou kunnen blijken dat er zich in hun hoofde een andere conclusie opdringt. Verzoekster stellen zich tevens de vraag of zij opnieuw tot het grondgebied van Polen zullen worden toegelaten, doch uit niets blijkt dat verzoeksters verhinderd zouden zijn om zich terug te begeven naar en zich toegang te verschaffen tot Polen, rekening houdende met hun aldaar verkregen vluchtelingenstatus, noch dat zij zich desgevallend – mocht hun verblijfstitel die aan de status gekoppeld is inmiddels verlopen zijn, niet eenvoudig terug in regel zou kunnen stellen mits het vervullen van een aantal formaliteiten.

3.3. Landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Polen internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeksters toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Polen verleend werd, te weerleggen.

Echter, uit de bestreden beslissingen blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeksters persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Polen verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeksters een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Polen.

Verzoeksters merken in hun verzoekschrift op dat hun band met Polen flinterdun is en stellen dat het moeilijk is om op hun leeftijd de Poolse taal te leren. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar Polen bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat, zoals ook op omstandige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen, het feit dat verzoeksters bij een terugkeer naar Polen de taal zouden moeten leren geen intentionele bedreiging van hun leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt. Waar zij zich tevens de vraag stellen of zij bij problemen de weg naar de politie zullen vinden nu zij de taal niet machtig zijn, verwijst de Raad naar hetgeen de commissaris-generaal in zijn beslissingen heeft uiteengezet: “Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt trouwens dat indien een buitenlander in Polen beroep doet op de autoriteiten de politie bij wet verplicht is de bijstand van een tolk te garanderen indien communicatie anders niet mogelijk is.”

De Raad benadrukt dat verzoeksters de vluchtelingenstatus hebben verkregen in Polen, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoeksters gebruik kunnen maken. Verzoeksters brengen geen concrete elementen aan die aantonen dat zij, die internationale bescherming genieten in Polen, hiertoe geen toegang zouden krijgen of gebruik van zou kunnen maken. Dat de levensomstandigheden in Polen moeilijk zijn, betreffen problemen van louter van socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moet er aan worden herinnerd dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Polen betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Poolse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU.

Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Poolse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. Waar verzoeksters aangeven dat erkende vluchtelingen gediscrimineerd worden op de woningmarkt en de arbeidsmarkt, beperken zij zich tot een algemene verwijzing. Dergelijke verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoeksters daadwerkelijk verhinderd zijn om in Polen in diens elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

3.4. Evenmin hebben verzoeksters op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij in Polen moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend of zouden kennen die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoeksters hekelen dat verwezen wordt naar de weigeringsbeslissingen genomen in hoofde van hun moeder, doch vermits verzoeksters dezelfde vrees als hun moeder in haar eerdere verzoeken tot internationale bescherming aanhalen en zij in het kader van hun eigen verzoek geen elementen aanbrengen die een ander licht werpen op de gedane inschatting van zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maken zij evenmin aannemelijk dat zij niet op de bescherming van de Poolse autoriteiten kunnen rekenen in geval van eventuele problemen met pro-Tsjetsjeense elementen omwille van hun vader.

Verzoeksters wijzen er op dat zij tal van documenten hebben neergelegd die aantonen dat hun vader een strafzaak tegen de Russische autoriteiten hebben neergelegd en menen dat het Commissariaat-generaal hier nauwelijks rekening mee heeft gehouden gelet op de volgende korte motivatie: "De Russische gerechtelijke beslissingen bevatten informatie aangaande de strafzaak tegen uw vader, die hier niet betwist wordt, maar geen informatie aangaande de in uw hoofde ingeroepen vrees ten aanzien van Polen."

Ofschoon dit in de bestreden beslissing inderdaad naar het einde toe vermeld wordt, stelt de Raad vast dat dit een louter materiële vergissing betreft nu eerder in de bestreden beslissing te lezen valt dat niet aannemelijk wordt gemaakt hoe de pogingen van verzoeksters hun vader om de Russische autoriteiten gerechtelijk te vervolgen, in verzoeksters hun hoofde concreet tot een verhoogd risico zouden leiden bij terugkeer naar Polen: "Uw advocaat wierp daarnaast op dat u in Polen meer risico loopt omdat uw vader van plan is de Russische autoriteiten aan te klagen voor mishandeling. Hij heeft hiertoe reeds een klacht ingediend bij het EHRM in Straatsburg (CGVS, p. 10 – CGVS zus, p. 10-11). Hij verwijst in dit verband ook naar de brief van uw vader waarin te lezen staat dat u, uw moeder en zus op zijn aandringen naar België zijn gekomen omdat jullie leven en gezondheid in Rusland en Polen in gevaar was vanwege de Russische autoriteiten en de moreel-psychologische druk vanwege diezelfde instanties om hem te laten ophouden met de strafrechtelijke vervolging van de bevoegde personen van de Russische autoriteiten aangezien hij het slachtoffer werd van foltering met als doel het afleggen van valse bekentenissen in de rechtszaak waarin hij veroordeeld werd. Uw advocaat maakte echter niet in aannemelijk hoe de pogingen van uw vader om de Russische autoriteiten gerechtelijk te vervolgen in uw hoofde concreet tot een verhoogd risico zouden leiden bij terugkeer naar Polen. Ook uit de brief van uw vader blijkt niet hoe zijn démarches in uw hoofde bij terugkeer naar Polen aanleiding zouden geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Zodoende volstaat dit asielmotief niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van Polen te concluderen." Hieruit volgt dat de commissaris-generaal de desbetreffende documenten wel degelijk nauwkeurig en op zorgvuldige wijze onderzocht heeft. Het nogmaals bijbrengen van diezelfde Russische gerechtelijke documenten vermag geen ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen.

3.5. Waar verzoeksters voorts stellen dat zij in Polen zonder de steun van hun oom in een uiterst precaire situatie zullen terechtkomen, maken zij dit in geen geval concreet aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt op correcte wijze opgemerkt dat zij niet aannemelijk maken hoe het gescheiden geraken van hun oom in geval van terugkeer naar Polen, in hun hoofde aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van hun leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

Bovendien wordt er terecht op gewezen dat “u Tsjetsjenië samen met uw moeder en zus verliet in 2003 en u sindsdien samen met uw moeder en zus achtereenvolgens in Azerbeidzjan, Polen en België hebt gewoond. Uw oom kwam pas in 2014 naar België, zoals ook blijkt uit het schrijven van uw advocaat d.d. 3/6/2017. Bijgevolg kan de relatie tussen u en oom noch de relatie tussen uw moeder en uw oom bestempeld worden als een afhankelijkheidsrelatie die een terugkeer naar Polen in de weg staat.” Dat het verblijf in Azerbeidzjan en Polen van korte duur was, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeksters geen afhankelijkheidsrelatie hebben met hun oom die een terugkeer naar Polen in de weg staat.

In de mate verzoeksters zich beroepen op het “principe van eenheid van gezin” daar hun oom in België erkend werd omwille van de problemen van hun vader terwijl zij, zijn eigen kinderen, niet op bescherming van de Belgische overheid kunnen rekenen, wijst de Raad er op dat verzoeksters omwille van de problemen van hun vader reeds de vluchtelingenstatus hebben verkregen in Polen. Dienvolgens kan het principe van eenheid van familie niet dienstig door verzoeksters worden ingeroepen teneinde in hun hoofde een erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming in België te bekomen.

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoeksters geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Polen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juni 2018, voeren verzoekende partijen aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal steunt niet actueel is maar van 2014. Zij wijzen er op dat de situatie in de praktijk niet meer hetzelfde is en de Tsjetsjenen als een gevaarlijke groep worden gezien. Voorts stellen verzoekende partijen dat zij een *9bis* hebben ingediend.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 27 juni 2018 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het hernemen van bepaalde in hun verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren.

In voornoemde beschikking werd reeds aangaande hun grief omtrent de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie op uitgebreide wijze het volgende gemotiveerd: *“Verzoeksters voeren aan dat de COI Focus “Asiel in Polen”, die van 2014 dateert, niet meer actueel is en brengen mediaberichten aan waaruit een stijging van geweld blijkt ten aanzien van minderheidsgroepen en vooral ten aanzien van moslims. Verzoeksters geven evenwel in het verzoekschrift zelf aan dat dit fenomeen ook al vroeger aanwezig was en beschreven wordt in de COI Focus. De door verzoeksters bijgebrachte informatie ligt dan ook in dezelfde lijn als de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert. De geraadpleegde bronnen, zoals in de bibliografie en de lijst van geraadpleegde bronnen opgesomd staan in de COI Focus “Asiel in Polen” van 25 september 2014, geven aan dat de veiligheidssituatie van personen die internationale bescherming genieten in Polen in het algemeen goed is. Globaal genomen staat de maatschappij ontvankelijk tegenover asielzoekers en erkende vluchtelingen al doen er zich incidenten van xenofobie en discriminatie voor. Deze zijn echter beperkt in aantal en niet systematisch. Het bewustzijn bij de ordediensten en de procureur inzake racistisch geïnspireerde haatmisdrijven kan volgens bronnen verbeterd worden, maar de Poolse autoriteiten leveren hiertoe inspanningen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat er zich de laatste jaren nieuwe incidenten hebben voorgedaan in Polen, op zich niet aantoonde dat de feitelijke vaststellingen in deze COI Focus niet langer actueel of correct zouden zijn. Een selectieve lezing van deze COI Focus vermogt dit evenmin te doen. De berichtgevingen omtrent een pushback-beleid ten aanzien van Tsjetsjeense vluchtelingen is te dezen overigens niet dienstig vermits verzoeksters reeds erkend zijn als vluchteling in Polen, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoeksters gebruik kunnen maken.”*

De loutere bewering dat de situatie in de praktijk niet meer hetzelfde is en Tsjetsjenen als een gevaarlijke groep wordt aanzien, vermogt aan voorgaande geen afbreuk te doen en kan evenmin volstaan om te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Polen internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Polen verleend werd, te weerleggen. Echter, uit de bestreden beslissingen blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Polen verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Polen. Ter terechtzitting brengen verzoekende partijen evenmin elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Polen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS